

عنوان مقاله:

تجویز مشروط یا تحریم مطلق کودک همسری؟

محل انتشار:

فصلنامه دین و قانون، دوره 7، شماره 26 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

فرج الله هدایت نیا

خلاصه مقاله:

در فقه اسلامی، درباره اختیار ولی قهری در تزویج خردسالان نابالغ، نظریه های متعددی وجود دارد؛ گروهی از فقها، تزویج کودکان را به شرط عدم مفسده و گروهی دیگر آن را به شرط رعایت مصلحت مجاز شمرده اند. این نظریه همچنین استمتاع خاص از کودک همسران را منع ولی سایر استمتاعات را مجاز می شمارد. در مقابل، بعضی فقهای معاصر خواهان جلوگیری از ازدواج کودکان شده اند. به اعتقاد آنان، تزویج کودکان مفسده آمیز بوده و مصلحتی برای آن فرض نمی شود. نظام قانونگذاری ما از آغاز تا کنون، سیاست های متفاوتی را نسبت به کودک همسری تجربه کرده و هم اکنون، تزویج کودکان و استمتاع از کودک همسران را به صورت مشروط و محدود روا می شمارد. بررسی های این نوشتار نشان می دهد که رویکرد تجویز مشروط و محدود کودک همسری در فقه و قوانین خانواده ایران، برخلاف حق سلامت جسمی و روانی کودکان بوده و زمینه ساز کودک آزاری است. همچنین ثابت می نماید که در زمان ما مصلحتی در تزویج کودکان برای آنان فرض نمی شود. این نوشتار در نهایت، مبانی نظریه تحریم کودک همسری را بررسی و اثبات می نماید.

کلمات کلیدی:

کودک همسری، تزویج کودکان، استمتاع از کودک همسران، حقوق کودکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1838370>

